

den lille Mand med Hovedet paa Siden og Hænderne samlede foran Brystet ligesom en Kordegn. Og da han mærkede, at hans Vittighed gjorde Lykke, tilføjede han med et polisk Smil, at han glædede sig til at se de Herrer igen den næste Dag; de kunde komme saa tidligt, som de ønskede det. »Vi opner Klokken syv.«

Men nu blev Fritjof aldeles vild. Han kastede sig tilbage i Stolen og tog et dybt Greb ned i sin højre Bukselomme. »Vin vil vi ha'e!« raabte han og strøede i det samme under en overmodig Latter en Haandfuld Guldpenge vidt ud over Bordet, saa de raslede ned til alle Sider. »Her er Smør! . . . Vil I ha'e mere? . . . Der er nok, hvor det kom fra! . . . Drik, Venner! Hvad gaar der af jer? . . . Lad det ligge, siger jeg. Vi er ikke Spidsborgere her!«

Men denne Ophøjethed var dog de andre lidt for olympisk; de blev med ét alle ganske ædru og gav sig forfærdede til at samle Guldet op fra Gulv og Stolesæder. Men Fritjof stødte det endnu en Gang foragteligt fra sig og blev ved at brøle: »Vin! — Vin og Piger vil vi ha'e! — Vin, siger jeg!«

Alligevel opløstes nu efterhaanden Selskabet. Værten trak ærbødigt hver enkelt til en Side og bad ham mindelig »for den Politis Skyld« at forlade Lokalet. Skønt Fritjof selv blev siddende paa sin Stol, med Armene korslagte over Brystet,